

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 29!! ΟΣΙΟΣ ΘΑΔΔΑΙΟΣ
ΟΜΟΛΟΓΗΤΗΣ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΜΕΓΑΣ ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ

Εὐλογήσαντος τοῦ ἱερέως, ὁ Προοιμιακός, καὶ τό·
Μακάριος ἀνήρ. Εἰς δὲ τό· Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν
στίχους στ', καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια.
Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων Ταγμάτων.

Τὸ κατ' εἰκόνα τηρήσας ἀδιαλώβητον, τὴν τοῦ
Χριστοῦ Εἰκόνα, Θεοφόρε Θαδδαῖε, ζήλω εὐσεβείας
σέβων θερμῶς, ὑπὲρ ταύτης ἐνήθλησας· ὅθεν τιμῶντες
τὴν μνήμην σου πρεσβευτήν, πρὸς Αὐτόν σε
προβαλλόμεθα.

Οἱ θαυμαστοί σου ἀγῶνες καὶ τὰ παλαίσματα,
κατάνυξιν ποιοῦντα, τῶν πιστῶν ταῖς καρδίαις, ἔλκουσι
γενέσθαι σοῦ μιμητάς, οὐς εὐχαῖς σου ἀξίωσον,
ἀπολογίαν Κυρίῳ δοῦναι καλήν, ᾧ Θαδδαῖε
παμμακάριστε.

Ὁμολογίας τὸ στέφος νῦν περικείμενος, καὶ σὺν
χοροῖς Ἀγγέλων, τῇ Ἁγίᾳ Τριάδι, δόξαν ἀναπέμπων
μνεῖαν ποιοῦ, καὶ ἡμῶν τῶν τιμώντων σε, ἀξιοθῆναι
τῆς χάριτος τῆς ἐν σοί, δυσωποῦμεν καθικέτευε.

Ἔτερα. Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Τῶν Νηπίων τοῖς αἵμασι, τὸ σὸν αἷμα ἀνέμιξας, ὡς
ἐκεῖνα σήμερον γὰρ προτέθунται, τῷ γεννηθέντι Θεῷ
ἡμῶν, καὶ σὺ προσενήνεξαι, τῷ Χριστῷ ἀθλητικῶς, σὺν
αὐτοῖς οὖν ἰκέτευε, τὸν δεξάμενον, τὴν σεπτὴν καὶ

ἀγνήν ὑμῶν θυσίαν, λυτρωθῆναι πάσης βλάβης, τοῦ
πονηροῦ τοὺς τιμῶντάς σε.

Νηπιάζων ὡς γέγραπται, τῇ κακία πανεύφημε, ταῖς
φρεσὶ δὲ τέλειος γνωριζόμενος, ἀπλοῦς καὶ ἄκακος
γέγονας, ἀκτῆμων ἀόργητος, καὶ τοῖς πᾶσι ποθεινός,
τοῦ Χριστοῦ τῆς Εἰκόνας δέ, ὑπερήθλησας, σὺν τοῖς
θείοις Νηπίοις οὖν Θαδδαῖε, μὴ ἐλλίπης ἰκετεύειν, ὑπὲρ
ἡμῶν τῶν ὑμνούντων σε.

Τῇ θερμῇ παρῴρησίᾳ σου, τοὺς τυράννους διήλεγξας,
τοὺς δεινῶς νοσήσαντας τὴν ἀσέβειαν, εἰς τὴν Εἰκόνα
τὴν ἄχραντον, Χριστοῦ τῆς Μητρὸς Αὐτοῦ, τῶν Ἁγίων
τε ὁμοῦ, οὓς ἀθέους ἀπέδειξας, καὶ κατήσχυνας, τὴν
καλὴν οὖν ποιῶν ὁμολογίαν, ὑπὲρ ταύτης καὶ θανάτου,
θεοπρεπῶς κατεφρόνησας.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Τὸν Σταυρὸν τοῦ Χριστοῦ, ἐπ' ὤμων ἄρας σοφέ,
Αὐτῷ ἠκολούθησας, καὶ σὺν πάσῃ προθυμίᾳ, ἔσπευσας
Αὐτῷ εὐαρεστῆσαι. Αὐτὸν γὰρ μόνον ἀγαπήσας ἐξ
ὅλης καρδίας καὶ ψυχῆς καὶ ἐξ ὅλης τῆς ἰσχύος καὶ
διανοίας σου, ὀπίσω τούτου ἔδραμες, καὶ κόσμον
ἀρνησάμενος, Αὐτῷ ἀφιερῶθης· ὁσίως τε ἀμπεχόμενος
σεπτὴν τῆς μετανοίας στολὴν πάσης ἀρετῆς καὶ
ἀσκήσεως ἐργάτης γεγονώς, πρὸς αὐτὴν τὴν
τελειότητα κατὰ τὸ δυνατόν ἀνελήλυθας. Ὅθεν καὶ
ἠξίωσε, σὺν τοῖς ἰδρωσὶ τῆς ἀσκήσεως, καὶ τοῖς αἵμασι
τῆς ἀθλήσεως, τὸν χιτῶνά σου ῥαντισθῆναι, ὑπὲρ τῆς
ἀγίας Εἰκόνας Αὐτοῦ ὁμολογοῦντος. Παρῴρησίαν οὖν
ἔχων πρὸς Αὐτόν, Ὁμολογητὰ Θαδδαῖε παμμακάριστε,

πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν πόθῳ τιμώντων σε, τυχεῖν τῆς σωτηρίας.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς. Ὁ αὐτός.

Χορεύουσιν Ἄγγελοι πάντες ἐν οὐρανῶ, καὶ ἀγάλλονται σήμερον· σκιρτᾷ δὲ πᾶσα ἡ κτίσις, διὰ τὸν γεννηθέντα ἐν Βηθλεέμ, Σωτῆρα Κύριον, ὅτι πᾶσα πλάνη τῶν εἰδώλων πέπαυται, καὶ βασιλεύει Χριστὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εἴσοδος. Φῶς ἰλαρόν, τὸ προκείμενον τῆς ἡμέρας καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα. (Κεφ. ι, ' 7. γ, ' 13)

Μνήμη δικαίου μετ' ἐγκωμίων, καὶ εὐλογία Κυρίου ἐπὶ κεφαλὴν αὐτοῦ. Μακάριος ἄνθρωπος, ὃς εὔρε σοφίαν, καὶ θνητός, ὃς εἶδε φρόνησιν. Κρεῖσσον γὰρ αὐτὴν ἐμπορεύεσθαι, ἢ χρυσίου καὶ ἀργυρίου θησαυρούς. Τιμιωτέρα δὲ ἐστὶ λίθων πολυτελῶν· οὐκ ἀντιτάσσεται αὐτῇ οὐδὲν πονηρόν· εὐγνωστός ἐστὶ πᾶσι τοῖς ἐγγίζουσιν αὐτῇ· πᾶν δὲ τίμιον, οὐκ ἄξιον αὐτῆς ἐστίν. Ἐκ γὰρ τοῦ στόματος αὐτῆς ἐκπορεύεται δικαιοσύνη, νόμον δὲ καὶ ἔλεον ἐπὶ γλώσσης φορεῖ. Τοιγαροῦν ἀκούσατέ μου, ᾧ τέκνα, σεμνὰ γὰρ ἐρῶ· καὶ μακάριος ἄνθρωπος, ὃς τὰς ἐμὰς ὁδοὺς φυλάξει. Αἶ γὰρ ἔξοδοί μου, ἔξοδοι ζωῆς, καὶ ἐτοιμάζεται θέλησις παρὰ Κυρίου. Διὰ τοῦτο παρακαλῶ ὑμᾶς, καὶ προΐεμαι ἐμὴν φωνὴν υἱοῖς ἀνθρώπων. Ὅτι ἐγὼ ἡ σοφία κατεσκεύασα βουλήν καὶ γνῶσιν καὶ ἔννοιαν, ἐγὼ ἐπεκαλεσάμην. Ἐμὴ βουλή καὶ ἀσφάλεια, ἐμὴ φρόνησις, ἐμὴ δὲ ἰσχὺς. Ἐγὼ τοὺς ἐμὲ φιλοῦντας ἀγαπῶ, οἱ δὲ ἐμὲ ζητοῦντες,

εύρησουσι χάριν. Νοήσατε τοίνυν ἄκακοι πανουργίαν, οἱ δὲ ἀπαιδευτοὶ ἔνθεσθε καρδίαν. Εἰσακούσατέ μου καὶ πάλιν· σεμνὰ γὰρ ἔρῳ, καὶ ἀνοίγω ἀπὸ χειλέων ὀρθά. Ὅτι ἀλήθειαν μελετήσῃ ὁ λάρυγξ μου, ἐβδελυγμένα δὲ ἐναντίον ἐμοῦ χεῖλη ψευδῆ. Μετὰ δικαιοσύνης πάντα τὰ ῥήματα τοῦ στόματός μου· οὐδὲν σκολιόν, οὐδὲ στραγγαλιῶδες. Πάντα εὐθέα ἐστὶ τοῖς νοοῦσι, καὶ ὀρθὰ τοῖς εὐρίσκουσι γνῶσιν. Διδάσκω γὰρ ὑμῖν ἀληθῆ, ἵνα γένηται ἐν Κυρίῳ ἡ ἐλπίς ὑμῶν, καὶ πλησθῆσεσθε Πνεύματος.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα. (Κεφ. ι', 31)

Στόμα δικαίου ἀποστάζει σοφίαν, γλῶσσα δὲ ἀδίκου ἐξολεῖται. Χεῖλη ἀνδρῶν δικαίων ἐπίστανται χάριτας, στόμα δὲ ἀσεβῶν καταστρέφεται. Ζυγοὶ δόλιοι, βδέλυγμα ἐνώπιον Κυρίου· στάθμιον δὲ δίκαιον, δεκτὸν αὐτῷ, Οὐ ἂν εἰσέλθῃ ὕβρις, ἐκεῖ καὶ ἀτιμία· στόμα δὲ ταπεινῶν μελετᾷ σοφίαν. Τελειότης εὐθέων ὀδηγήσῃ αὐτούς, καὶ ὑποσκελισμὸς ἀθετούντων προνομεύσει αὐτούς. Οὐκ ὠφελήσῃ ὑπάρχοντα ἐν ἡμέρᾳ θυμοῦ, δικαιοσύνη δὲ ῥύσεται ἀπὸ θανάτου. Αποθανῶν δίκαιος ἔλιπε μετὰμελον· πρόχειρος δὲ γίνεται καὶ ἐπίχαρτος ἀσεβῶν ἀπώλεια, Δικαιοσύνη ἀμώμου ὀρθοτομεῖ ὁδοὺς, ἀσέβεια δὲ περιπίπτει ἀδικία. Δικαιοσύνη ἀνδρῶν ὀρθῶν ῥύσεται αὐτούς, τῇ δὲ ἀβουλία ἀλίσκονται παράνομοι. Τελευτήσαντος ἀνδρὸς δικαίου, οὐκ ὄλλυται ἐλπίς· τὸ δὲ καύχημα τῶν ἀσεβῶν ὄλλυται. Δίκαιος ἐκ θήρας ἐκδύνει, ἀντ' αὐτοῦ δὲ παραδίδεται ὁ ἀσεβής. Ἐν στόματι ἀσεβῶν, παγὶς πολίταις, αἴσθησις δὲ δικαίων, εὐδοξία. Ἐν ἀγαθοῖς δικαίων κατάρθωται πόλις, καὶ ἐν ἀπωλείᾳ ἀσεβῶν ἀγαλλίαμα. Ἐν εὐλογίᾳ εὐθέων ὑψωθήσεται πόλις·

στόματι δὲ ἀσεβῶν κατασκαφήσεται. Μυκτηρίζει πολίτας ἐνδεῆς φρενῶν, ἀνὴρ δὲ φρόνιμος ἡσυχίαν ἄγει.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα. (Κεφ. δ', 7)

Δίκαιος, ἐὰν φθάσῃ τελευτῆσαι, ἐν ἀναπαύσει ἔσται. Γῆρας γὰρ τίμιον οὐ τὸ πολυχρόνιον, οὐδὲ ἀριθμῶ ἐτῶν μεμέτρηται. Πολιὰ δὲ ἔστι, φρόνησις ἀνθρώποις, καὶ ἡλικία γήρως, βίος ἀκηλίδωτος. Εὐάρεστος Θεῶ γενόμενος, ἠγαπήθη· καὶ ζῶν μεταξὺ ἀμαρτωλῶν, μετετέθη. Ἡρπάγη, μὴ κακία ἀλλάξῃ σύνεσιν αὐτοῦ, ἢ δόλος ἀπατήσῃ ψυχὴν αὐτοῦ. Βασκανία γὰρ φαυλότητος ἀμαυροῖ τὰ καλά, καὶ ῥεμβασμὸς ἐπιθυμίας μεταλλεῦει νοῦν ἄκακον. Τελειωθεὶς ἐν ὀλίγῳ, ἐπλήρωσε χρόνους μακροῦς· ἀρεστὴ γὰρ ἦν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ· διὰ τοῦτο ἔσπευσεν ἐκ μέσου πονηρίας. Οἱ δὲ λαοὶ ἰδόντες καὶ μὴ νοήσαντες, μηδὲ θέντες ἐπὶ διανοίᾳ τὸ τοιοῦτον, ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὀσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Λιτή. Ἦχος α'.

Τὸν τοῦ Κυρίου μέγαν Ὁμολογητὴν, Θαδδαῖον τὸν παναοίδιμον, ψαλμοῖς καὶ ὑμνωδίαις, δεῦτε πιστοὶ ἀξίως ἐγκωμιάσωμεν. Οὗτος γὰρ ἀρνίον τοῦ Χριστοῦ ἄκακον ὑπάρχων, ταπεινὸς καὶ πρᾶος καὶ ἀκτῆμων ὑπὲρ πάντα, μηδὲν ἔχων πλὴν ὧν περιεβέβλητο, διὰ τὴν Ὁρθόδοξον ὁμολογίαν, μαχητὴς ἀκαταγώνιστος ἀνεδεικνυτο· ὅθεν τοὺς ἀθετοῦντας τὴν ἱεράν τοῦ Χριστοῦ Εἰκόνα, καὶ τῆς Θεοτόκου καὶ τῶν Ἁγίων, γενναίως ἐκβροντήσας εἰς τέλος κατήσχυνε. Καὶ διὰ

μαρτυρίου πρὸς Θεὸν μεταβάς, πρεσβεύει ἀδιαλείπτως ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦχος β'.

Τῆς τοῦ Ὁσίου Θεοδώρου φυτείας ὁ ῥάδαμνος, τῆς τοῦ Στουδίου Μονῆς δένδρον τὸ κατάκαρπον, Θαδδαῖος ὁ τρισόλβιος, ἀξίως εὐφημείσθω. Οὗτος γὰρ διὰ τὸν οὐράνιον Πατέρα, ἐφάμιλλος τῷ πνευματικῷ αὐτοῦ πατρὶ γενέσθαι ἐπιποθῶν, αὐτῷ κατηκολούθει. Ἀπελεύθερος αὐτοῦ δὲ γεγονώς, τοῦ Δεσπότητος δούλος γνήσιος ἀνεδείχθη. Τοῖς ἰδρωσιν οὖν τῆς ἀσκήσεως, καὶ τῶν ἀρετῶν τελειότητι, συνέδραμε γενναίως ἢ τῆς Ὁρθοδοξίας ὁμολογία, ἣν ἴσα τῷ πατρὶ, πρὸς βασιλεῖς ἀσεβήσαντας, στεντορείως ἐκήρυξε. Σὺν αὐτῷ δὲ νῦν ἰκετεύει, καὶ ἡμᾶς αἰωνίου ζωῆς ἀξιοθῆναι.

Ἦχος γ'.

Τίς τὰς ἀρετάς σου ἀξίως ἐπαινέσειε, καὶ τῆς θαυμαστῆς βιοτῆς σου τὰ κατορθώματα τίς διηγῆσεται; Οὔτε τοῦ γένος τὸ ἀκλεῆς ἢ πτωχεία τε, καὶ ἡ δουλεία ἐμποδῶν σοι ἐγένοντο, εἰς ὕψος φθάσαι ἀρετῶν δυσθεώρητον. Σκυθογενῆς γὰρ ὑπάρχων καὶ ιδιώτης καὶ δούλος, πεφωτισμένος ἐδείχθης, καὶ πρὸς τὴν τελειότητα ἔδραμες. Πολιτείαν θεάρεστον κτησάμενος, παρὰ πάντων ἠγαπήθης· νηστείαν ὑπερβάλλουσαν καὶ ἀγρυπνίαν πολλὴν ἐξήσκησας, γλώσσης ἐγκράτειαν, προσοχὴν τῶν θείων λόγων, χαμευνίαν καὶ ὑπακοήν, καὶ ἀγάπην τελείαν πρὸς ἅπαντας. Τὴν τῆς Ὁρθοδοξίας τε προσθεῖς ὁμολογίαν, μέγαν εὐηρεστήσας Θεῷ. Μετάδος οὖν καὶ ἡμῖν τῶν ἀρετῶν σου Πάτερ, εὐχαῖς σου πρὸς Κύριον.

Ἦχος δ'.

Τύραννον τὸν ἀσεβῆ καὶ πονηρόν, τὸν δολίως ἀναγκάζοντά σε ἀθετεῖν τῆς Εἰκόνας τοῦ Κυρίου τὴν τιμὴν, εὐθαρσῶς διήλεγξας, ὡς δυσσεβέστατον τύραννον καὶ πάσης ἀκαθαρσίας πεπληρωμένον. Καὶ ὡς πανοῦργον καὶ ἄδικον κριτὴν, εἰς τέλος κατήσχυνας, ὁ ἀλιτήριος οὖν αἰσχυνθεὶς, ἐκέλευε τύπτεσθαι σὲ τὸ ἀρνίον τοῦ Χριστοῦ· ὅθεν τυπτόμενος ἀνηλεῶς, παιόμενος συρόμενος, ὡς θνησιμαῖον, τὴν ὁμολογίαν τῆς πίστεως, βασάνοις καὶ αἵμασιν ἐτράνωσας. Καὶ τρεῖς ἡμέρας ἐπιβιούς, πρὸς Κύριον ὄν ἕως θανάτου ἠγάπησας μεταβέβηκας. Ὡς καὶ πρεσβεύεις, Ὁμολογητὰ Θαδδαῖε γενναιότατε, ὑπὲρ ἡμῶν τῶν τιμώντων εὐλαβῶς τοὺς ἀγῶνάς σου.

Δόξα. Ἦχος πλ. α'.

Δεῦτε πάντες οἱ πιστοί, τοῦ Ὁσιοῦ θλου Θαδδαίου, τὰς ἀριστείας καὶ τὰ ἄθλα, ἐν τῇ μνήμῃ αὐτοῦ ἐγκωμιάσωμεν, καὶ συμπαραστάτης ἡμῶν, αὐτὸν ἐκζητήσωμεν. Οὗτος γὰρ ὁ γεννάδας, τῆς τοῦ πανοοίου Θεοδώρου μάνδρας πρόβατον γεγονώς, ἐν ἀρεταῖς καὶ ὁμολογία, αὐτῷ ἐξηλοτύπησεν, ἐκ δούλου γὰρ καὶ ἰδιωτείας, εἰς ἀκρώρειαν φθάσας ἀρετῶν, τοῖς πᾶσιν ἀγαπητὸς ἐγένετο. Εἰς ἐνδεχομένην δὲ τελειότητα τὴν πολιτείαν τοῦ Σχήματος πληρῶν, καὶ δι' ἀθλητικῶν αἱμάτων, τὸν χιτῶνα αὐτοῦ ἐπορφύρωσε. Τὴν ἄχραντον Εἰκόνα τοῦ Κυρίου, καὶ τῆς Παναγίας Αὐτοῦ Μητρός, καὶ πάντων τῶν Ἁγίων τιμῶν καὶ προσκυνῶν, τοῖς ἀθετοῦσιν αὐτὴν ἀντικατέστη, καὶ ἕως θανάτου αὐτῆς ὑπερήθλησε. Πρεσβευτὴν οὖν ἔχοντες αὐτὸν πρὸς Κύριον, τῆς ἐλπίδος μὴ ἐκπέσοιμεν.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς. Ὁ αὐτός.

Μάγοι Περσῶν Βασιλεῖς, ἐπιγνόντες σαφῶς, τὸν ἐπὶ
γῆς τεχθέντα, Βασιλέα οὐράνιον, ὑπὸ λαμπροῦ ἀστέρος
ἐλκόμενοι, ἔφθασαν ἐν Βηθλεέμ, δῶρα προσφέροντες
ἔγκριτα, χρυσὸν καὶ λίβανον καὶ σμύρναν, καὶ
πεσόντες προσεκύνησαν· εἶδον γὰρ ἐν τῷ Σπηλαίῳ,
βρέφος κείμενον τὸν Ἄχρονον.

*Εἰς τὸν Στίχον, τῆς Ἑορτῆς. Ἦχος πλ. β'. Τριήμερος
ἀνέστης Χριστέ.*

Μυστήριον φρικῶδες ὄρῳ· Θεὸς γὰρ ὁ κατέχων δρακί,
πᾶσαν κτίσιν, περιέχεται σαρκί, ἐν φάτνῃ τῶν ἀλόγων,
καὶ ῥάκει σπαργανοῦται, ὁ σπαργανῶν ὁμίχλη
θάλασσαν.

*Στίχ. Εἶπεν ὁ Κύριος τῷ Κυρίῳ μου, κάθου ἐκ δεξιῶν
μου, ἕως ἂν θῶ τοὺς ἐχθρούς σου ὑποπόδιον τῶν ποδῶν
σου.*

Ὁ ἄσαρκος σαρκοῦται Θεός, καὶ ἄρχεται ὁ ἄναρχος,
καὶ ὁ πλήρης, νῦν κενοῦται ἐν σμικρῷ, Σπηλαίῳ ἐκ
Παρθένου, καὶ βρέφος γαλουχεῖται, ὁ διατρέφων πνοὴν
ἅπασαν.

*Στίχ. Ἐκ γαστρὸς πρὸ Ἑωσφόρου ἐγέννησά σε, ὤμοσε
Κύριος, καὶ οὐ μεταμεληθήσεται. Σὺ Ἰερεὺς εἰς τὸν
αἰῶνα, κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδέκ.*

Σκιρτῶσι τῇ γεννήσει Χριστοῦ, Ποιμένες καὶ
δοξάζουσι, σὺν Ἀγγέλοις, καὶ ἀστήρ δορυφορεῖ, καὶ
Μάγοι προσκυνοῦσι, καὶ ἄνθρωποι σωθέντες, τὴν
Θεοτόκον μεγαλύνουσι.

Δόξα. Τοῦ Ὁσίου. Ἦχος δ'.

Τὸν τοῦ Κυρίου μέγαν Ὁμολογητὴν, Θαδδαῖον τὸν αἰσιέβαστον, ἐγκωμίοις ἱεροῖς, καὶ ὠδαῖς πνευματικαῖς, δεῦτε τιμήσωμεν. Οὗτος γὰρ ὁ τρισόλβιος, τὸν ζυγὸν τοῦ Κυρίου ἀναλαβὼν, ἐν ὁσιότητι καὶ ἄκρα ἀσκήσει, Αὐτῷ εὐηρέστησε. Τὴν καρδίαν δὲ καιομένην ἔχων τῆ ἀγάπῃ τοῦ Χριστοῦ, τοὺς εἰς τὴν ἄχραντον Αὐτοῦ Εἰκόνα παρανομήσαντας, ἐλέγχοις σφοδροτάτοις, κατέκρινε καὶ εἰς τέλος κατήσχυνεν. Ὡς ἐπιστάντες οἱ τῶν δικαίων φονευταί, τῷ Κυρίῳ παρέπεμψαν, διὰ τὴν ὀρθόδοξον ὁμολογίαν. Παρρησίαν οὖν ἔχων πρὸς Αὐτόν, ἀδιαλείπτως πρεσβεύει, ὑπὲρ τῶν τιμώντων Αὐτὸν διὰ μιμήσεως.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς. Ὁ αὐτός.

Σπήλαιῳ παρώκησας, Χριστὲ ὁ Θεός, φάτνη ὑπεδέξατο, Ποιμένες δὲ καὶ Μάγοι προσεκύνησαν. Τότε δὴ τῶν Προφητῶν ἐπληροῦτο τὸ κήρυγμα καὶ Ἀγγέλων αἱ Δυνάμεις ἐθαύμαζον, βοῶσαι καὶ λέγουσαι· δόξα τῇ συγκαταβάσει Σου, μόνε φιλόανθρωπε.

Νῦν ἀπολύεις. Τρισάγιον.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος πλ. α'. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Τοῦ Χριστοῦ τῆ Γεννήσει λαμπρῶς συνέδραμεν, ἡ σεπτὴ ἑορτὴ σου Θαδδαῖε πάντιμε, ἣν τελοῦντες εὐλαβῶς, παρακαλοῦμέν σε, ὡς μέγαν Ὁμολογητὴν, ἐκδυσωπεῖν ὑπὲρ ἡμῶν, σοῦ μιμητὰς γεννηθῆναι, ὅτι πολλὴν παρρησίαν, πρὸς τὸν Θεὸν μάκαρ κέκτησαι.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς. Ὁ αὐτός.

Ἡ γέννησίς σου Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἀνέτειλε τῷ κόσμῳ, τὸ φῶς τὸ τῆς γνώσεως· ἐν αὐτῇ γὰρ οἱ τοῖς ἀστροῖς λατρεύοντες, ὑπὸ ἀστέρος ἐδιδάσκοντο, σὲ προσκυνεῖν, τὸν Ἥλιον τῆς δικαιοσύνης, καὶ σὲ γινώσκειν ἐξ ὕψους ἀνατολήν, Κύριε δόξα σοι.

Ἀπόλυσις.

ΟΡΘΡΟΣ

Μετὰ τὴν α΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα. Ἦχος α΄. Τὸν τάφον Σου Σωτήρ.

Τὸ Σχῆμα τὸ σεμνόν, ἐνδυσάμενος Πάτερ, καὶ εἰς τὴν ἐφικτήν, τελειότητα φθάσας, Θεῶ εὐηρέστησας, καὶ ἀνθρώποις πανόσιε· ὅθεν γέγονας, ὑπογραμμὸς μοναζόντων, καὶ τῆς πίστεως, ἀκαταγώνιστος κήρυξ, Θαδδαῖε μακάριε.

Δόξα.

Σὺν πόθῳ τοῦ Χριστοῦ, τὴν ἀγίαν Εἰκόνα, τιμῶν καὶ προσκυνῶν, τοὺς αὐτὴν ἀθετοῦντας, εὐτόνως διήλεγξας, καὶ ἀθέους ἀπέδειξας, μέχρις αἵματος, ῥοπαλισμῶν καὶ θανάτου, τὴν Ὁρθόδοξον, πίστιν γενναίως κηρύσσων, Θαδδαῖε πανένδοξε.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς

Ἐν φάτνῃ δι' ἡμᾶς, τῶν ἀλόγων ἐτέθης, μακρόθυμε Σωτήρ, νηπιάσας βούλησει. Ποιμένες δὲ σὲ ὕμνησαν, μετ' Ἀγγέλων κραυγάζοντες· δόξα αἴνεσις, τῷ ἐπὶ γῆς γεννηθέντι, καὶ ὑψώσαντι, τῶν γηγενῶν τὴν οὐσίαν, Χριστῷ τῷ Θεῷ ἡμῶν.

Μετὰ τὴν β΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα. Ἦχος δ΄. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Τῆς Στουδίου εὐαγοῦς, πρόβατον μάνδρας γεγονῶς, ἐν αὐτῇ τοὺς ἱερούς, ἀγῶνας ἤνυσας στερόρῳς, τοὺς τῆς ἀσκήσεως ἅμα καὶ μαρτυρίου. Οἷς συναθλητὴν, καὶ διδάσκαλον, ἔσχες τὸν παμμέγαν Θεόδωρον. Μεθ' οὗ Κυρίῳ νῦν παρεστηκότες, ὑπὲρ ἡμῶν ἱκετεύσατε, τῆς Βασιλείας, ἀξιωθῆναι ἐκτενῶς δυσωποῦμεν.

Δόξα.

Τῶν Νηπίων τοῖς σεπτοῖς, αἵμασιν ἔμιξας τὸ σόν,
ἐκχυθὲν ὑπὲρ Χριστοῦ, Θαδδαῖε θῦμα καθαρόν, ὡς γὰρ
ἐκεῖνα ἐτύθησαν τῷ Κυρίῳ, ἄκακα καὶ ἄμωμα θύματα,
οὕτως ἀκακία συζῶντί σοι, ἐπιπεσὼν ὁ τύραννος
αἰκίαις, σὲ τῷ Κυρίῳ παρέπεμψεν. Ὡς νῦν πρεσβεύεις,
ἐλεηθῆναι, τοὺς πιστῶς σὲ τιμῶντας.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Ὁ ἀχώρητος παντί, πῶς ἐχωρήθη ἐν γαστρὶ; ὁ ἐν
κόλποις τοῦ Πατρὸς, πῶς ἐν ἀγκάλαις τῆς Μητρὸς;
Πάντως ὡς οἶδεν ὡς ἠθέλησεν καὶ ὡς ἠυδόκησεν,
ἄσαρκος γὰρ ὢν, ἐσαρκώθη ἐκῶν, καὶ γέγονεν ὁ Ὡν, ὃ
οὐκ ἦν δι' ἡμᾶς, καὶ μὴ ἐκστὰς τῆς φύσεως, μετέσχε τοῦ
ἡμετέρου φυράματος. Διπλοῦς ἐτέχθη, Χριστὸς τὸν
ἄνω, κόσμον θέλων ἀναπληρώσαι.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον, Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ'. Τὸ
προσταχθὲν μυστικῶς.

Τοὺς ἱερούς καὶ γενναίους σου ἀγῶνας, οὓς ἐν
ἀσκήσει καὶ ἀθλήσει ἐνεδείξω, συνελθόντες σήμερον,
πόθῳ εὐφημοῦμεν, δοξάζοντες τὸν δοξάσαντά σε Θεόν,
ὄν βίῳ ὁμολογία τε τῇ λαμπρᾷ, ᾧ Θαδδαῖε ἐδόξασας, ἐν
κατανύξει ψυχῆς, τιμῶντές σε καὶ λέγοντες· Χαίροις
Πάτερ ἀοίδιμε.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Ἀγαλλιάσθω οὐρανός, γῆ εὐφραινέσθω, ὅτι ἐτέχθη
ἐπὶ γῆς, ὁ Ἄμνός τοῦ Θεοῦ, παρέχων τῷ κόσμῳ τὴν
ἀπολύτρωσιν. Ὁ Λόγος, ὁ ἐν τοῖς κόλποις ὢν τοῦ
Πατρὸς, προῆλθεν ἐκ τῆς Παρθένου, ἄνευ σπορᾶς, ὄν

οἱ Μάγοι ἐξίσταντο, ὀρῶντες ἐν Βηθλεέμ, τικτόμενον
ὡς νήπιον, ὃν δοξάζει τὰ σύμπαντα.

Εἶτα, οἱ Αναβαθμοί· τὸ α' Ἀντίφωνον τοῦ δ' ἤχου.

Προκείμενον: *Τίμιος ἐναντίον Κυρίου, ὁ θάνατος τοῦ
ὁσίου Αὐτοῦ.*

Στ.: *Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον.*

Εὐαγγέλιον, Ὅσιακόν.

Ὁ Ν' ψαλμός.

Δόξα: *Ταῖς τοῦ Σοῦ Ὁσίου...*

Καὶ νῦν: *Ταῖς τῆς Θεοτόκου...*

Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. β'. Στ.: *Ἐλέησόν με ὁ Θεός...*

Ὅστις ὁμολογήσει ἐν ἐμοὶ ἔμπροσθεν τῶν
ἀνθρώπων, ὁμολογήσω καὶ ἐν αὐτῷ ἔμπροσθεν τοῦ
Πατρὸς μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς· τοῦ Κυρίου ἀκούσας
Ὁμολογητὰ Θαδδαῖε, ἐνώπιον βασιλέων καὶ τυράννων,
Αὐτὸν ὠμολόγησας λαμπρᾶ τῆ φωνῆ, καὶ τοὺς
θεοκαπήλους αἰρετικούς κατήσχυνας. Πρὸς αὐτὸν οὖν
μετὰ τῶν φορτίων τῶν ἀρετῶν καὶ τῆς ὁμολογίας
μεταβάς, τὰ ἐπηγγελμένα ἀπέλαβες, ὧν καὶ ἡμᾶς
ἀξίωσον, ταῖς ἰκεσίαις σου.

**Εἶτα, οἱ Κανόνες· τῆς Ἑορτῆς, καὶ τοῦ Ἁγίου οὓ ἡ
ἀκροστιχίς: Ἄγιε Θαδδαῖε, πρέσβευε ὑπὲρ ἐμοῦ.**

Παύλου.

Ωιδὴ α'. Ἦχος α'. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Ἁγίαις πρεσβείαις σου, τὴν τοῦ νοός μου
σκοτόμαιναν, Θαδδαῖε πανεύφημε, δέομαι θείῳ φωτί,

καταλάμπρουνον, ἀξίως ὅπως μέλψω, τὴν μνήμην σου
σήμερον, τὴν πανευφρόσυνον.

Γηθόμενοι σήμερον, μετ' ἐγκωμίων τιμήσωμεν,
Θαδδαῖον τὸν πάντιμον, τὸν ἐν ἀσκήσει πολλῇ,
διαλάμπαντα, καὶ δι' ὁμολογίας, στερόρᾳς τὴν
ὀρθόδοξον, πίστιν κηρύξαντα.

Ἰδὼν σου ὁ Κύριος, τὸ τῆς καρδίας ἀκέραιον, ψυχῆς
τε τὸ ἄπλαστον, τὸ τῆς ἀγάπης θερμόν, σὲ ἠξίωσε, τῆς
δόξης τῶν Ἀγγέλων, μετόχους ἧς ποιήσον, τοὺς
ἀνυμνοῦντάς σε.

Θεοτοκίον.

Εἰκόνα πανάμωμε, τὴν Σὴν τιμῶν ὁ θεράπων Σου,
αὐτῆς μέχρις αἵματος, ὑπερημύνθη στερόρᾳς· μεθ' οὗ
πρέσβευε, ἡμᾶς ἀξιοθῆναι, ψυχῆς τὸ εἰκόνισμα, τηρεῖν
ἀλώβητον.

Ἰδιὴ γ'. Τοὺς Σοὺς ὑμνολόγους.

Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων τὴν ἀγάπην, τελείαν ἐν σοὶ
διατηρῶν, τοὺς πάντας εἰς ἀγάπησιν, τὴν σὴν Θαδδαῖε
εἴλκυσας, ἧς καὶ ἡμᾶς ἀξίωσον, τοὺς εὐλαβῶς
ἀγαπῶντάς σε.

Ἀσκήσεως βαίνοντι τὸν δρόμον, σὺν πάσῃ σπουδῇ
καὶ ἀρετῇ, στέφανος προσετέθη σοι, ὁμολογίας
πίστεως, ὡς παρόρησίαν ἔχωνοῦν, ὑπὲρ ἡμῶν Πάτερ
πρέσβευε.

Δουλεία καὶ ἡ ἰδιωτεία, οὐδόλως ἐγένετο ἐμποδῶν,
σοὶ πρὸς τὴν τελειότητα, Θαδδαῖε παμμακάριστε, ἐν
γὰρ τῇ προθυμίᾳ σου, λαμπρῶς Θεῷ εὐηρέστησας.

Θεοτοκίον.

Διώξασα πᾶσαν τῆς ψυχῆς μου, κακίαν ἐμφύτευσον αὐτῇ, τὸ ἅγιόν Σου ὄνομα, ὦ Παναγία Δέσποινα, καὶ συνεχές μελέτημα, ἔχειν αὐτὸ Σὺ βοήθει μοι.

Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Τῷ Κυρίῳ Θαδδαῖε ἀκολουθῶν, καὶ Αὐτῷ ἕως τέλους εὐαρεστών, ἀξίως ἀπήλειφας, τὸν τῆς νίκης σου στέφανον. Τὰς ἀρετὰς γὰρ πάσας, παμμάκαρο κατώρθωσας, καὶ Ὁμολογητῆς τε, ἐγένου τῆς πίστεως, οὔτε ἡ δουλεία, οὔτε γένους ἀπλότης, καὶ ἰδιωτεία τε, ἐμποδῶν σοι ἐγένοντο, ἐν ὁδῷ ἀγιότητος. Ἦς ἀξιωθῆναι καὶ ἡμᾶς, τοὺς ἀγαπῶντάς σε Ἄγιε πρέσβευε, καὶ τὴν μνήμην σου μετὰ πόθου γεραίροντας.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Οὐρανὸς μοι ἐφάνη σήμερον γῆ, ἐπὶ Σοὶ γὰρ γεννᾶται ὁ Ποιητῆς, καὶ φάτνη ἀνακλίνεται, ἐν Βηθλεὲμ τῆς Ἰουδαίας. Σὺν Ἀγγέλοις ὑμνοῦσι καὶ Ποιμένες ἀπαύστως, ἐν ὑψίστοις δόξα, εἰρήνη τῷ κόσμῳ τε, εἶδον γὰρ ἀστέρα, ὁδοιποροῦντα οἱ Μάγοι, ὀξέως τε προέτρεχον, τοῦ προσάξει τὰ δῶρα αὐτῶν, χρυσὸν σμύρναν καὶ λίβανον, ὡς πάντων ὑπάρχοντι Θεῷ, καὶ Βασιλεῖ αἰωνίῳ, καὶ Κτίστη τοῦ παντός, ἐν Σπηλαίῳ δι' οἶκτον, ἐπιφανέντι βροτοῖς.

Ἰδιὴ δ'. Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ.

Ἀδελφότης τοῦ Στουδίου, σοὶ τὸ στάδιον γέγονεν, ἐν ᾧ τοὺς ἀγῶνας, τοὺς ὀσιοάθλους διήνυσας, σὺν Θεοδώρῳ τῷ πάνυ, μεθ' οὗ πρέσβευε, πρὸς τὸν Κύριον, πάντα εὐρεῖν ἡμᾶς ἔλεος.

Ἰλαρὸς πραῦς ἀκτῆμων, ταπεινόφρων καὶ μέτριος,
μηδὲν πλέον ἔχων, πλὴν τῶν πενιχρῶν ὧν ἐνδέδυσαι,
τῶν ἀρετῶν τε πασῶν, ἐργάτης δέδειξαι· ὅθεν χάρις
σοι, παρὰ Θεοῦ πολλή δέδοται.

Ἐγκρατεία ἀγρυπνία, χαμευνία νηστεία τε, σιωπῆ
τῆς γλώσσης, λόγων προσοχῆ τῶν τοῦ Πνεύματος,
εὐαρεστοῦντα Κυρίῳ, τοῖς ἀνθρώποις τε, σὲ ἠγάπησαν,
ὡς τὸν Θεὸν ἀγαπήσαντα.

Πρᾶον ἄκακον ἀρνίον, ὡς πρὸς ἄλλα ὧν πάντιμε,
πρὸς τοὺς ἀθετοῦντας, τὴν Χριστοῦ Εἰκόνα γεγένησαι,
μαχητῆς μέγας καὶ τούτους, κατεβρόντησας, μέχρις
αἵματος, πίστιν λαλῶν τὴν Ὁρθόδοξον.

Θεοτοκίον.

Ῥήμασι τῶν Σῶν χειλέων, Παναγία ἐπόμενοι, ἔσαι
ἀνθρώπων, πᾶσαι γενεαὶ μακαρίζομεν,
παρακαλοῦντές Σε τὴν ἀειμακάριστον, καταξίωσον,
μακαρισμοῦ τοὺς οἰκέτας Σου.

ᾠδὴ ε΄. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Ἐξέστησας ἅπαντας, ἀμέμπτω πολιτεία σου, καὶ τῆ
σταθηρᾷ ὁμολογία, αἷς διαπρέψας, ἐν οὐρανῷ καὶ ἐν
γῆ, τιμᾶσθαι ἠξίωσθαι σοφέ, σὲ ἀντιδοξάζοντος, τοῦ
Θεοῦ Ὅν ἐδόξασας.

Συνεῖναι ποθήσαντι, τῷ τῶν Ὁσίων τάγματι, ταῖς τοῦ
θεοφόρου Θεοδώρου, χειραγωγίαις, πᾶσαν πλουτεῖς
ἀρετὴν, καὶ τούτῳ πιστῶς ἀκολουθῶν, τὸν Χριστὸν
ἐκήρυξας, ὑπὲρ οὗ χαίρων ἠθλησας.

Βαφαῖς τοῦ σοῦ αἵματος, ἰδρῶσί τε ἀσκήσεως,
ἔχρισας Θαδδαῖε σὸν χιτῶνα, Ὅν παρῶρησία, πρὸ τοῦ
τῶν πάντων Θεοῦ, φορῶν ἱκετεύεις τὴν σεπτὴν, μένειν
ἀστασίαστον, Ἐκκλησίαν ἀείποτε.

Θεοτοκίον.

Εἰκόνα τὴν ἄχραντον, Σοῦ πάναγνε θεώμενοι, καὶ
μετ' εὐλαβείας προσκυνοῦντες, βλέπεις δοκοῦμεν, Σὲ
ὄρατῶς καὶ τὴν Σὴν, ἀγάπην ἣν ἔχεις πρὸς ἡμᾶς, πίστει
αἰσθανόμενοι, Σὲ θερμῶς μεγαλύνομεν.

Ωιδὴ στ'. Τὴν θείαν ταύτην.

Ὑπάρχων ὅλως ἀνέτοιμος, ὁ τάλας πρὸς τὴν σὴν
ἀγαθότητα, προσφεύγω Κύριε, ταῖς προσευχαῖς τοῦ
Ὁσίου Σου, θές τῇ ἐμῇ καρδίᾳ, αὐτοῦ τὸ πρόθυμον.

Εὐχαῖς νηστείας καὶ δάκρυσι, καὶ πάσαις ἀρεταῖς
καθαιρόμενος, δοχεῖον γέγονας, τῶν χαρισμάτων τοῦ
Πνεύματος, ὧν καὶ ἡμᾶς μετόχους, εὐχαῖς σου ποίησον.

Ὑμνοῦντας πόθῳ τοὺς ἄθλους σου, ἀσκήσει καὶ
ἀθλήσει οὖς ἠνεγκας, Θαδδαῖε πάντιμε, δέχου ἡμᾶς καὶ
ἀξιώσον, σοῦ μιμητὰς γενέσθαι, ταῖς ἱκεσίαις σου.

Θεοτοκίον.

Ποθῶν ἰδεῖν Σου τὸ πρόσωπον, ἐξ ὅλης τῆς καρδίας
Σοῦ δέομαι, τοῦ βοηθῆσαί μοι, ἀξιωθῆναί με πάναγνε,
ὡς τοῦ Θεοῦ γὰρ Μήτηρ, τὰ πάντα δύνασαι.

Κοντάκιον. Ἦχος γ'. Ἡ Παρθένος σήμερον.

Προσκυνῶν τὴν ἄχραντον, τοῦ σοῦ Δεσπότου
Εἰκόνα, ὑπὲρ ταύτης ἠθλησας, Ὁσιομάρτυς Θαδδαῖε·
ἐλαμψας, ἐν ὁσιότητι καὶ ἀσκήσει· αἵμασι, σοῦ τὸν

χιτῶνα ἔβριψας μάκαρ· ὡς οὖν ἔχων παρῴρησίαν,
πρέσβευε Πάτερ, ὑπὲρ ἡμῶν τῷ Θεῷ.

Ὁ Οἶκος.

Τοῦ Χριστοῦ τὸ ἀρνίον τὸ ἄκακον, τῆς Μονῆς τοῦ
Στουδίου τὸν ὄρηκα, τὸν ἀπάσας πιστῶς
ἐκτελέσαντα, ἀρετὰς καὶ ὑποσχέσεις τοῦ Σχήματος,
τὸν μηδὲν ὄλως ἔχοντα, πλὴν τῶν ὧν πενιχρῶν
ἐνεδέδυτο, τὸν ὑπὸ πάντων διὰ τὰς ἀρετὰς αὐτοῦ
ἀγαπώμενον, τὸν διὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν ἀγωνιστὴν
μέγαν γενόμενον, τὸν ὑπὲρ τῆς Εἰκόνης τοῦ Κυρίου καὶ
τῆς Θεοτόκου καὶ τῶν ἁγίων ἀγωνισάμενον, καὶ τοὺς
πολεμίους αὐτῆς εὐθαρσῶς καὶ ἀνδρείως ἐλέγξαντα,
καὶ μέχρις αἵματος καὶ θανάτου ἀθλήσαντα, Θαδδαῖον
τὸν Ὁμολογητὴν εὐφημήσωμεν, αἰτοῦντες πρεσβεύειν
αἰεὶ, ὑπὲρ ἡμῶν τῷ Θεῷ.

Συναξάριον.

**Τῇ ΚΘ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ὁσίου
Θαδδαίου τοῦ Ὁμολογητοῦ.**

*Καὶ Θαδδαῖος ἴσχυσε κατὰ τῆς πλάνης,
Ὁμολογητῆς ἀναφανεῖς ὡς μέγας.*

Οὗτος ὁ ἐν ἁγίοις Πατὴρ ἡμῶν Θαδδαῖος
ἀπελεύθερος γέγονε Θεοδώρου, τοῦ τὴν Μονὴν τῶν
Στουδίων ἐκ βασιλικῆς ἐξουσίας λαβόντος, καὶ
κοινόβιον ποιήσαντος. Κείρας δὲ καὶ οὗτος τὴν κόμην
τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ ἐν τῇ αὐτῇ Μονῇ, γέγονε μοναχός·
καὶ πολιτείαν κτησάμενος θεάρεστον, ἠγαπήθη παρὰ
πάντων· νηστείαν γὰρ καὶ ἀγρυπνίαν εἶχε πολλήν,
γλώσσης ἐγκράτειαν, προσοχὴν τῶν θείων λόγων,
χαμευνίαν καὶ ὑπακοὴν ὑπερβάλλουσαν, μηδὲν ἄλλο
ἔχων, πλὴν ὧν περιβέβλητο.

Τῶν δυσσεβῶν δὲ τότε Εἰκονομάχων, Μιχαήλ φημί τοῦ Τραυλοῦ, καὶ Θεοφίλου τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ, κατὰ συγχώρησιν Θεοῦ, κρατούντων, πάντα τοὺς εὐσεβεῖς Ἐπισκόπους καὶ Ἡγουμένους, οὓς μὲν ἀπέκλειον, οὓς δὲ ἐξώριζον· ἐν οἷς ἦν καὶ ὁ μέγας ἀγωνιστῆς Θεόδωρος, ὁ τούτου γεγονῶς δεσπότης καὶ ἡγούμενος. Σὺν τούτῳ οὖν ποτε ἀνελθὼν ἐν τῷ παλατίῳ καὶ ὁ θεοφόρος οὗτος Θαδδαῖος, ζήλω θείῳ πυρωθεὶς, ἤλεγξε τὸν δυσσεβῆ ἐκεῖνον βασιλέα ἐνώπιον πάσης τῆς συγκλήτου. Ὁ δὲ ἐκέλευσε τὴν τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν εἰκόνα ἐνεχθῆναι, καὶ τεθεῖναι ἐν τῇ γῆ, τὸν δὲ ἅγιον τοῦτον ἄνδρα ἐπιστῆναι ἄνωθεν τῆς ἀγίας εἰκόνας, καὶ μὴ βουλόμενον, κατεχόμενον ὑπὸ τινῶν ἰσχυρῶν ἀνδρῶν ἀσφαλῶς, πρὸς τὸ μὴ μεταστῆναι· καί, Ἴδε, φησὶν ὁ τύραννος, τὴν τοῦ Χριστοῦ σου εἰκόνα κατεπάτησας· λοιπὸν συγκατάθου καὶ ἐν τοῖς λοιποῖς. Ὁ δέ, ἐν ἀληθείᾳ πεφωτισμένος τὴν ψυχὴν, ἀπεκρίνατο πρὸς αὐτόν· Ἐγὼ δυσσεβέστατε, καὶ πάσης ἀκαθαρσίας πεπληρωμένε τύραννε, οὐκ ἐξ ἰδίας γνώμης τοῦτο πεποίηκα· μὴ γένοιτο! ἀλλὰ τῆς σῆς τοῦτο πανουργίας καὶ ἀδίκου κρίσεως· προσκυνῶ δὲ μᾶλλον ἐγὼ τῇ ἀγίᾳ εἰκόνι τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ μου, καὶ κατασπάζομαι αὐτήν, καὶ ὑπὲρ αὐτῆς προθύμως ἀποθανεῖν αἰροῦμαι.

Τούτοις τοῖς λόγοις ὁ ἀλιτήριος αἰσχυνθεὶς, ὡς ὑπὸ ἀγροΐκου καὶ Σκυθογενοῦς καὶ παντελῶς ἰδιώτου ὑβρισθεὶς, ἐκέλευσεν ἔμπροσθεν αὐτοῦ τῷ ἐδάφει ῥιφῆναι καὶ ἀνηλεῶς τύπτεσθαι· καὶ τοσοῦτον αὐτὸν τοῖς ῥοπάλοις ἔτυψαν, ἄχρις ἂν καὶ ἤλπιζον ἀναπνεῖν. Εἶτα, νομίσαντες τεθάναι, ἔσυρον ἐκ τῶν ποδῶν ἕξω ὄν καὶ τινες τῶν παρεστώτων δήσαντες, εἴλκυσαν ὡς θνησιμαῖόν τι καὶ ἀκάθαρτον διὰ πάσης τῆς Λεωφόρου· καὶ ῥίψαντες αὐτὸν πλησίον τοῦ τείχους, πρὸς τὸ μέρος

τῆς πηγῆς, ὑπέστρεψαν ἀπολουσάμενοι. Ὁ δὲ μακάριος
Θαδδαῖος, εὐχαρίστως πάντα καὶ γενναίως ὑπενεγκών,
τρεῖς ἐπιβιούς ἡμέρας, ἀπῆλθε πρὸς Κύριον.

**Τῇ αὐτῇ ἡμέρα, Μνήμη τῶν Ἁγίων Νηπίων, τῶν
ὑπὸ Ἡρώδου ἀναιρεθέντων, χιλιάδων
δεκατεσσάρων.**

Διὰ ξίφους ἄωρα μητέρων βρέφη,

Ἄνειλεν ἐχθρὸς τοῦ βρεφοπλάστου Βρέφους.

Προστάξας ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων Ἡρώδης τοῖς
Μάγοις ὑποστρέψαι καὶ διαγγεῖλαι αὐτῷ τὰ περὶ τοῦ
γεννηθέντος Βασιλέως, ὃν ὁ ἀστήρ, ᾧ ἠκολούθουν,
ἐμήνυεν, ὅπως σὺν ἐκείνοις προσκυνήσῃ αὐτόν· καὶ τοῦ
Ἀγγέλου εἰπόντος αὐτοῖς, μὴ ἀνακάμψαι πρὸς
Ἡρώδην, ἀλλὰ δι' ἄλλης ὁδοῦ ἀναχωρῆσαι εἰς τὴν
χώραν αὐτῶν· καὶ τοῦτο ποιησάντων, ἰδὼν ὅτι
ἐνεπαίχθη ὑπ' αὐτῶν, ἐθυμώθη λίαν· καὶ ἐψηφίσατο
ἀκριβῶς τὸν χρόνον τοῦ φαινομένου ἀστέρος, καὶ
ἀποστείλας στρατιώτας, ἐφόνευσεν πάντας τοὺς ἐν
Βηθλεὲμ παῖδας καὶ ἐν πᾶσι τοῖς ὁρίοις αὐτῆς, ἀπὸ
διετοῦς καὶ κατωτέρω· τοῦτο θέμενος ἐν τῇ διανοίᾳ
αὐτοῦ, ὡς εἰ πάντας τοὺς παῖδας φονεύσειε, πάντως
ἀποθανεῖται καὶ ὁ μέλλων βασιλεῦσαι, καὶ οὐκ
ἐπιβουλεύσει αὐτῷ· ἀλλ' εἰς μάτην ἐκοπίασεν ὁ
παράφρων, μὴ εἰδὼς ὅτι Θεοῦ βουλήν ἄνθρωπος
ἐμποδίσαι οὐ δύναται. Ὅθεν ἐκείνοις μὲν προεξένησε
Βασιλείαν οὐρανῶν, ἑαυτῷ δὲ κόλασιν αἰώνιον.

**Τῇ αὐτῇ ἡμέρα, μνήμη πάντων τῶν Χριστιανῶν,
καὶ ἀδελφῶν ἡμῶν, τῶν ἐν λιμῷ καὶ δίψῃ καὶ
μαχαίρᾳ καὶ κρύει τελειωθέντων.**

*Σωθῆναι πάντας τοὺς βροτούς, Σῶτερ, θέλων,
Εἰς τοῦτο κρίσεις μηχανᾶσαι πανσόφως.*

**Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Μαρκέλλου,
Ἡγουμένου τῆς Μονῆς τῶν Ἀκοιμήτων.**

*Ἀϋπνία δούς πάντα τὸν ζωῆς χρόνον,
Μάρκελλε, κοιμήθητι μικρὸν ἐν τάφῳ.*

Οὗτος ὁ ὅσιος Πατὴρ ἡμῶν Μάρκελλος ὑπῆρχεν ἀπὸ Ἀπαμείας, τῆς δευτέρας Συρίας, ἐξ ἐνδόξου γένους καὶ περιφανοῦς· ὅθεν καὶ πᾶσαν τὴν ἐν λόγοις παιδείυσιν μετῆλθε. Καὶ ταύτην παριδὼν, κατέλιπε τὰ οἰκεῖα καὶ παραγίνεται εἰς Ἐφεσον, καὶ ξενίζεται παρὰ τισιν εὐσεβέσι· καὶ ἐν τινι τῶν Μοναστηρίων εἰσελθὼν καὶ ἀσκήσας καλῶς, παραγίνεται πρὸς τὸν Ἅγιον Ἀλέξανδρον, ὄντα ἐν τῇ Μονῇ τῶν Ἀκοιμήτων, μαθὼν περὶ τῆς ἐνθέου καὶ ὑψηλῆς αὐτοῦ πολιτείας· καὶ ἐν τῇ αὐτῇ Μονῇ τὴν διαγωγὴν ποιησάμενος, καὶ πάντας ὑπερβαλὼν ταῖς καθ' ἡμέραν πρὸς ἀρετὴν προκοπαῖς, μετὰ τὴν κοίμησιν Ἀλεξάνδρου καὶ Ἰακώβου, τοῦ μετ' ἐκεῖνον χρηματίσαντος Ἡγουμένου, τῆς Μονῆς καθίσταται ἀρχηγός. Πολλῶν δὲ θαυμάτων τῇ τοῦ Χριστοῦ χάριτι ἐπιδειξάμενος δύναμιν, ἐν αὐτῇ τῇ Μονῇ κοιμηθεὶς, ἀνεπαύσατο ἐν Κυρίῳ.

**Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Γεωργίου,
Ἐπισκόπου Νικομήδειας, τοῦ ποιητοῦ τίνων
ἀσματικῶν Κανόνων καὶ Τροπαρίων.**

*Πανηγυριστῆς τῶν ὑπὲρ νοῦν πραγμάτων,
Ὁ Γεώργιος νῦν κροτεῖ σὺν Ἀγγέλοις.*

Οὗτος, ἦτο σύγχρονος τοῦ σοφοῦ Φωτίου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, πρὸς τὸν ὁποῖον καὶ ἐπιστέλλει. Ἐμελούργησε δὲ τὴν Ἀκολουθίαν τῶν

Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου, καὶ δύο ἐγκώμια συνέθεσεν εἰς τὴν αὐτὴν ἑορτὴν. Ὁμοίως, ἐμελούρησε καὶ τὸν προεότιον κανόνα εἰς τὸν Εὐαγγελισμόν, καὶ ἄλλους κανόνας ἔχει εἰς τὴν Θεοτόκον. Οὗτος, συνέγραψε καὶ λόγους τινὰς πανηγυρικούς· οἷον εἰς τὰ Εἰσόδια, εἰς τὴν Σύλληψιν τῆς Ἁγίας Ἄννης, εἰς τὸ Εἰστήκεισαν παρὰ τῷ Σταυρῷ τοῦ Ἰησοῦ· οἵτινες σώζονται ἐν τοῖς χειρογράφοις τοῦ Ὁρους πανηγυρικοῖς.

**Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ὁσιος Ἀθηνόδωρος, ἐν εἰρήνῃ
τελειοῦται.**

*Ἀθηνοδώρῳ δῶρον ἐξ ἐμοῦ λόγος,
Θεῖω γὰρ ἀνδρὶ καὶ νεκρῷ πρέπει λόγος.*

**Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ὁσίων Πατέρων
Βενιαμὶν καὶ Βαβύλα.**

*Τοῖς ἐν καλῷ λιποῦσι γήρα τὸν βίον,
Καὶ Βενιαμὶν τὸν καλόν, συναπτέον.*

Οὗτος, ἦναι ὁ ἐν τῷ Λαυσαϊκῷ ἱστορούμενος, ὁ ὑδρωπηκιάσας καὶ τοσοῦτον ἐξογκωθεὶς, ὥστε, ὅταν ἀπέθανε, ἐχάλασαν τὰς παραστάδας τῆς θύρας τοῦ κελλίου του, ὅπως ἐκβάλλωσι τὸ λείψανόν του. Ἔλεγε δὲ ὁ μακάριος οὗτος, τὸ ἀξιομνημόνευτον τοῦτο ἀπόφθεγμα· Τὴν Βασιλικὴν ὁδὸν πορεύεσθε, καὶ τὰ μίλια μετρεῖτε, καὶ οὐκ ὀλιγωρεῖτε.

**Ταῖς αὐτῶν πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.
Ἀμήν.**

Ωιδὴ ζ'. Οὐκ ἐλάτρευσαν.

Εἰκονίζεσθαι τὴν τοῦ Θεοῦ φανέρωσιν κηρύττων
Ὅσιε, τοὺς τοῦ Κυρίου ἐχθρούς, εὐτόνως διήλεγξας, καὶ
ἀναθέματι, καθυπέβαλες, ὡς Ἐκκλησία ᾤρισεν, αὐτοὺς
οὕτω μὴ ποιοῦντας.

Ῥητορεύειν σε ὁ Κύριος ἐφώτισεν Θαδδαῖε πάνσοφε,
καὶ ἐν ἐλέγχοις σφοδροῖς, αἰσχύνειν τὸν τύραννον, τὸν
ἀσεβήσαντα, εἰς τὴν ἄχραντον, Εἰκόνα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν,
ὑπὲρ ἧς ἐθανατώθης.

Ἐορτάζοντες τὴν μνήμην σου πανεύφημε
παρακαλοῦμέν σε, Χριστῶ πρεσβεύειν αἰεὶ, τυχεῖν τῆς
ἀφέσεως, ὧν περ ἡμάρτομεν, παρῶρησίαν γάρ, ὡς
ἀθλητῆς καὶ ὄσιος, παρ' Αὐτῶ ἔχεις παμμάκαρ.

Θεοτοκίον.

Μεγαλύνειν Σε αἰεὶ θεομεγάλυντε ἡμᾶς ἀξιώσον, ἐν
γῆ καὶ ἐν οὐρανῶ, Ἀγγέλων σὺν Τάγμασι, τὴν πάντων
Ἄνασσαν, μεγαλεῖα γάρ, Σοὶ Κύριος ἐποίησε,
μεγαλύνας Σου τὴν δόξαν.

Ωιδὴ η'. Παῖδας εὐαγεῖς.

Ὅλον σεαυτὸν μάκαρ Θαδδαῖε, Κυρίῳ ἀφιερῶσας
ἐνδιαίτημα, τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, γέγονας πανίερον,
τὴν πρὸς Θεὸν ἀγάπην γάρ, τελείαν ἔσχηκας· διό, παρὰ
Θεῶ καὶ ἀνθρώποις, ὡς εὐαρεστήσας, ὑπὲρ ἡμῶν
πρεσβεύεις.

Ἐψωσας παμμάκαρ τὴν φωνὴν σου, ἐλέγχοις τοὺς
ἀσεβήσαντας τροπούμενος, βασιλέα τύραννον, λέγων

δυσσεβέστατον, ἀκαθαρσίας ἔμπλεων, καὶ
πανουργότατον, ἐφ' οἷς, καὶ αἰσχυνθεὶς ταῖς αἰκίαις,
Ὁμολογητὴν σε, καὶ Μάρτυρα δεικνύει.

Πάτερ παμμακάριστε Θαδδαῖε, εὐχαῖς σου τοὺς σὲ
τιμῶντας περιφρούρησον, ἔχεις παρῶρησίαν γάρ, ὅσιος
ὢν τέλειος, καὶ ἀθλητῆς στερότάτος, καὶ μέχρις
αἵματος, Εἰκόνα, προσκυνῶν τοῦ Κυρίου, καὶ τῆς
Θεοτόκου, καὶ πάντων τῶν Ἁγίων.

Θεοτοκίον.

Ἄπαντα καρδίας μου τὸν πόθον, εἰς Σὲ μόνην
Παναγία ἀφιέρωσα, τὸ γλυκύ Σου ὄνομα, καὶ ἡ
παρουσία Σου, ἡ διὰ τῆς Εἰκόνης Σου, χαρὰ μου
ἄπειρος, καὶ δέομαί Σου πάναγνε Μῆτερ, καὶ τῆς
αἰωνίου, χαρᾶς ἀξίωσόν με.

Ὡιδὴ θ'. Ἄπας γηγενῆς.

Ὑψιστε Θεέ, εὐχαῖς τοῦ Ὁσίου Σου, ἡμᾶς ἐλέησον,
καὶ τῶν ἀρετῶν Αὐτοῦ, ὁμολογίας τε ζῆλον ἔνθεον,
δίδου ἡμῖν μιμήσασθαι, τὸ Σὸν γὰρ θέλημα, τοῦ
τιμᾶσθαι, οὕτω τοὺς Ἁγίους Σου, τοὺς ἐνδόξως ἐν γῆ Σε
δοξάσαντας.

Λάμπας ὡς ἀστήρ, Θαδδαῖε πολύφωτος, ἐν ὁσιότητι,
καὶ ὁμολογία τε, φωτὶ τῷ πρώτῳ νῦν παριστάμενος,
ὑπὲρ ἡμῶν ἰκέτευε, τὸν φωτισμὸν αὐτοῦ, πᾶσι δοῦναι,
ὅπως ταῖς ὁδοῖς αὐτοῦ, πορευθέντες ζωῆς ἐπιτύχωμεν,

Ὅλη τῇ ψυχῇ, Χριστῷ ἠκολούθησας, Θαδδαῖε
πάνσοφε. Ὡι νῦν παριστάμενος, ἡμῶν τῶν πόθῳ
ἐορταζόντων σε, μνεῖαν ποιοῦ ἀείποτε, εἰς τὴν αἰώνιον,

Βασιλείαν, πάντας εἰσελεύσεσθαι, εἰς Θεοῦ δόξαν τὴν ἀτελεύτητον.

Θεοτοκίον.

Ἵπερθεν ἡμᾶς, πανάχραντε Δέσποινα, τῇ θείᾳ Σκέπῃ Σου, σκέπε καὶ διάσωζε, μετὰ Θαδδαίου τοῦ Σοῦ θεράποντος, ὃς τῆς σεπτῆς Εἰκόνας Σου, ὑπερενήθλησεν, ἵκετεύειν, μὴ παύουσα πάνταγνε, τοῦ Υἱοῦ Σου ἰδέσθαι τὸ πρόσωπον.

Ἐξαποστειλάριον. Ἐπεσκέψατο ἡμᾶς.

Γενεθλίους τοῦ Χριστοῦ, Θαδδαῖε σοῦ ἡ ἑορτή, συναρμοσθεῖσα τοὺς αὐτήν, ἐπιτελοῦντας εὐλαβῶς, πάσης χαρᾶς ἐμπύμπλησι, καὶ γὰρ αὐτῷ μεσίτην, σὲ μέγιστον κέκτῃνται.

Καὶ τὸ τῆς Ἑορτῆς.

Ἐπεσκέψατο ἡμᾶς, ἐξ ὕψους ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, ἀνατολὴ ἀνατολῶν, καὶ οἱ ἐν σκότει καὶ σκιᾷ, εὕρομεν τὴν ἀλήθειαν, καὶ γὰρ ἐκ τῆς Παρθένου, ἐτέχθη ὁ Κύριος.

Αἶνοι. Ἦχος πλ. β'. Αἱ Ἀγγελικαί. Τῆς Ἑορτῆς.

Ἄγει ἑορτήν, ἐν χαρᾷ πᾶσα ἡ Κτίσις, καὶ οἱ οὐρανοί, σὺν ἡμῖν ἀγαλλιῶνται· ἐν φάτνῃ γὰρ ὁ Κτίστης, ἐκ Παρθένου τικτόμενος, καὶ ἐν Βηθλεὲμ τῆς Ἰουδαίας, βρέφος νῦν ὠράθη παραδόξως, πρὸς ὃν εἶπωμεν· Εὐλογημένος ὁ τεχθεὶς, Θεὸς ἡμῶν δόξα σοι. (Δίς)

Νέον δι' ἡμᾶς, Ἰησοῦ ὄφθης παιδίον, ὁ ἐκ τοῦ Πατρὸς πρὸ αἰώνων ἀνατείλας, παλαιωθέντας πάλαι, παραβάσει βουλόμενος, πάντας καινουργῆσαι τοὺς ἀνθρώπους· διὸ σοι πάντες εὐχαρίστως, ἀεὶ κράζομεν· Εὐλογημένος ὁ τεχθεὶς, Θεὸς ἡμῶν δόξα σοι.

Ἕμνησαν Χριστόν, ἐκ Παρθένου προελθόντα, ὄρη
καὶ βουνοί, καὶ κοιλάδες καὶ πεδία, ἀστήρ δὲ τοῦτον
Μάγοις, οὐρανόθεν ὑπέδειξε, κείμενον ὡς βρέφος ἐν
σπηλαίῳ, σάρκα δουλικὴν ἠμφιεσμένον, πρὸς ὃν
κράζομεν· Εὐλογημένος ὁ τεχθεὶς, Θεὸς ἡμῶν δόξα σοι.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Τὸν ὁμολογητὴν τῆς πίστεως γενναιότατον, καὶ τῆς
ἀρετῆς ἐργάτην θαυμάσιον, Θαδδαῖον τὸν ἀοίδιμον, ἐν
ῥοδαῖς πνευματικαῖς, καὶ ἐπινικίοις ὕμνοις
εὐφημήσωμεν. Οὗτος γὰρ ὁ ἀεισέβαστος, ἐν τῇ
περιωνύμῳ τοῦ Στουδίου Μονῆ περιφανῶς ἀσκήσας,
εἰς τὴν ἐνδεχομένην τελειότητα ἔφθασε. Καὶ τοὺς
δυσσεβεστάτους τυράννους, τοὺς τὴν ἄχραντον Εἰκόνα
τοῦ Κυρίου πολεμοῦντας, σφοδρῶς ἐλέγξας
κατήσχυνεν, ὧν τὰς αἰκίας καὶ βασάνους καρτερῶν,
πρὸς Κύριον Ὅν ἠγάπησεν ἀνέδραμεν, Ὡι καὶ
προσβεύει ἀδιαλείπτως, ὑπὲρ ἡμῶν τῶν ἀγαπώντων
καὶ τιμώντων αὐτόν, τῆς αἰωνίου ζωῆς, σὺν αὐτῷ
ἀξιοθῆναι.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Ἐν Βηθλεὲμ συνέδραμον Ποιμένες, τὸν ἀληθῆ
μηνύοντες Ποιμένα, τὸν καθήμενον ἐπὶ τῶν Χερουβίμ,
καὶ ἀνακείμενον ἐν φάτνῃ, Νηπίου μορφὴν, δι' ἡμᾶς
ἀνειληφότα. Κύριε δόξα σοι.

Δοξολογία Μεγάλη καὶ Ἀπόλυσις.

Μεγαλυνάρια.

Λάμπας ὡσπερ ἄγγελος ἀρεταῖς, ἀπάσας Θαδδαῖε,
εὐηρέστησας τῷ Θεῷ, ᾧ σὺν παρρησία, ὑπὲρ ἡμῶν
πρεσβεύεις, τῶν πίστει τε καὶ πόθῳ, μεγαλυνόντων σε.

Ὁμολογητῆς τε καὶ Ἀθλητῆς, διὰ τὴν Εἰκόνα, τοῦ
Κυρίου ἀναδειχθείς, νίκης τοὺς στεφάνους, παρὰ Θεοῦ
ἐδέξω, ὃς δοξασθεὶς Θαδδαῖε, σὲ ἀντεδόξασεν.

Ἄγιε Θαδδαῖε τοὺς τὴν σεπτὴν, μνήμην σου
τελοῦντας, ταῖς εὐχαῖς σου πρὸς τὸν Θεόν, μετὰ σοῦ
δοξάζειν, αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας, ἀξίωσον ἀγάπης,
διδούς ἀντέκτισιν.